

КОМИКС КЛАС

Втори срок

© Милен Халъов, *автор*

© Маргарита Стаменова, *художник на корицата и илюстрациите*

© Сиела Норма АД

София • 2026

ISBN: 978-954-28-5575-0

Милен Халъов

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава 1. Зомби	9
Глава 2. Клубът по кино	17
Глава 3. Първата среща	30
Глава 4. Сценарий с куче	41
Глава 5. Дай пет	53
Глава 6. Месецът на любовта	61
Глава 7. Планът за спиране на валентинката.....	72
Глава 8. Кучето и новата прическа на стопанина му	86
Глава 9. Бели кецове и лалета	99
Глава 10. Мистерията със сцепената глава.....	109
Глава 11. Пиратски рожден ден.....	121
Глава 12. Залепената маратонка и поршето	137
Глава 13. Дай десет	145
Глава 14. Битката срещу лъжата	155
Глава 15. ABSOLUTE CINEMA!	165
Глава 16. Валентинка през юни	172

*Всичко хубаво в тази книга
е вдъхновено от моето училище.
Всичко лошо – наистина не е.*

Глава 1

ЗОМБИ

Зомбитата приближаваха Гого отвсякъде. Той притисна гръб към мрежата на футболното игрище. Дали можеше да се покатери по нея? Щеше ли да се спаси така?

Преди малко зомбитата уловиха Кали – високата, дългокрака, атлетична баскетболистка Кали! Щом бяха хванали нея, какво оставаше за дребничкия Гого!

Сърцето му бумтеше силно, усети металната мрежа да се впира в гърба през зимното му яке, а зомбитата прииждаха с протегнати ръце, за да го сграбчат. *Game over!*

– НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА МЕ ХВАНЕ! – изкрещя с все сила Спайдъра тичешком зад зомбитата и те се обърнаха сепнати към него.

Изпреварил и най-бързата им реакция, Гого се промуши между протегнатите им лапи, хукнал към стълбите за горното игрище, откъдето знаеше, че има пролука към широката част на двора.

– Чакай, аз те пипнах! – настоя едно от зомбитата.

– Не си! – успя да избълва Гого, запъхтян от бягане.

– Ама... – Зомбито се почуди дали да продължи разправията, или да погне момчето. Останалите се втурнаха с оглушителни крясъци – кой след Гого, кой след Спайдъра.

Играта беше ясна – хванат ли те, ставаш зомби и се присъединяваш към гонещите.

Група преследвачи наобиколиха Спайдъра в градинката, разкаляна от стопения февруарски сняг и разрината от подметките на вечно тичащи деца.

– Оп, леко-леко – пръхтеше Спайдъра, докато се измъкваше на милиметър от пръстите на зомбитата. – Леле, Кали, с тез' дългите ръце, арے изчезвай малко... – Той се завтече към оградата на училището, пък оттам... щеше да му мисли!

Гого вече се бе добрал до другия край на двора, където с все сили тичаше фурията Ива. За миг сърцето му се сви (беше ли уловена, идваше, за да го хване ли), но вместо да го сграбчи и да го превърне в зомби, тя изкрещя в лицето му:

– ИДВАТ, БЯГАЙ!

Двете деца хукнаха обратно към горното игрище, а по петите им търчаха група преследвачи.

Стана страшно напечено! Зомбитата ги догонваха и този, който изостанеше, щеше да се превърне в тяхна жертва. А пък Гого вече едвам дишаше от изнемога. А Ива изглеждаше неморна. Свръхчовек, ракета от жиливи мускули и необузdana енергия! Тя щеше да го надбяга – ах, колко срамно! Гого не можеше да допусне подобна излагация, не и пред нея. Напъна се до краен предел, само и само да е наравно с Ива. Тя пищеше и току надзърваше през рамо, за да види близо ли са зомбитата.

Близо бяха – суперблизо! Протягаха ръце, почти докосваха двете деца.

Изневиделица от ниската страна на склона връхлетя Спайдъра. След него трополяха дузина преследвачи. Горкичкият не знаеше, че ще се натъкне на другите зомбита, гонещи Ива и Гого. С един последен отчаян ход, изпълнен повече с въображение, отколкото с логика, Спайдъра вдигна дясната си ръка (онази, която имаше само три пръста: палец, показалец и кутре) и я насочи срещу тополата в края на двора. Сякаш от вътрешната част на китката му ей сега щеше да изскочи паяжина и момчето щеше да полети след нея като супергерой. Да, ама не!

Замръзнал с протегната ръка, Спайдъра се намери притиснат между двете гонещи групи

зомбита. Дузина ръце го сграбчиха едновременно, задърпаха го с кръвожадни крясъци, а той извика храбро:

– ГОГО, ИВА, БЯГАЙТЕ! СПАСЯВАЙТЕ СЕ! НЕ СЕ ПРЕДАВАЙТЕЕЕЕ!

– Абе стига се дра, давай да ги гоним – смъмри го зомбито Мишо от техния клас.

– Чакай бе, ся умирам. Трябва да е епично! – рече Спайдъра и му смигна усмихнат.

Мишо изпуфтя и хукна заедно с другите подир последните две деца, които още не бяха станали зомбита.

В ъгъла на горното игрище Ива и Гого се облегнаха на телената мрежа и си поеха дъх, разменяйки си погледи. Нямаше много време нито за почивка, нито за разискване на сложни стратегии. Положението беше ясно: имаха повече шансове, ако се разделят – поне единият да се спаси. Без договорки Гого хукна наляво, а Ива надясно.

Зомбитата обаче нямаше защо да се разделят на две групи. Цялото игрище се напълни с тях. От птичи поглед тази гледка наистина щеше да е епична! Стотина деца, борещи се да уловят две.

Изгубен в това множество, Гого вече не виждаше Ива. Завтече се презглава към изхода на игрището, но и там се пръкнаха зомбита. Пулсът бумтеше в ушите му. Бедрата му пареха от безбройните напъни. Целият бе потен под яке-

то. Ако наистинеше, майка му щеше да го сгълчи, но това бе проблем за после. Сега преследвачите прииждаха!

Някъде иззад тълпата се чу момичешки писък. Дали не бяха хванали Ива? Ако е така, може би можеше да си отдъхне. Не просто щеше да е победител, а нямаше отново да е втори след нея както на турнира по канадска борба.

О, ето я, мярна я между зомбитата. Ива още тичаше, опитваше да се добере до стълбите към градината.

С невиджан хъс Гого се шмугна изпод няколко протегнати ръце и се намери (късмет сигурно) срещу Спайдъра. Той беше килнал глава на една страна, подбелените му очи гледаха нагоре, а дългият му език висеше от безжизнено увисналото му чене. Само лиги дето не течаха от устата му. Страшна кретения беше тази зомби физиономия и Гого прихна, а като го чу, Спайдъра гръмна в смях, та чак се преви. Още няколко деца наоколо се разсмяха, но други останаха безмилостно съсредоточени в мисията си.

– *Stupid spider-zombie need brains!* – измрънка Спайдъра и се протегна към Гого, но не твърде усърдно. Неговият другар се изниза и продължи бежешком към стълбите, откъдето Ива вече се измъкваше. И точно когато щеше да я достигне, качулката му го дръпна назад.

Кали! Кали бе сграбчила качулката му с една ръка, а с другата улови рамото му. Хвана го

здрaво, неоспоримо; нямаше каквo да се направи, трябваше да признае, че е уловен!

Спря на място, за да осъзнае загубата, обаче децата около него още тичаха. Преследваха бясно Ива и той си даде сметка, че играта всъщност не е приключила. Ива също трябваше да бъде уловена, за да се обяви край.

За части от секундата Гого превключи. Все пак вече беше зомби, нормално е да се промени. Бутна с показалец кръглите си очила към носа и се затича подир единствената оцеляла. Жертвата трябваше да бъде хваната именно от него, това му нашепваха зомби инстинктите. Сякаш щеше да има нещо доблестно за Гого, ако я докопа със собствените си ръце.

Той догони Кали и двамата кръстосаха погледи, после си размениха мънички усмивки и заедно се втурнаха на лов за Ива.

– *Stupid spider-zombi – tired!* – мрънкаше Спайдъра, но Гого вече не се връзваше на глупостите му. Трябваше да улови необузданото момиченце и да го превърне в себеподобна.

Пищяща и подскачаща, Ива ловко се измъкваше от преследвачите. Широкото ѝ смугло лице лъщеше от пот. Гого изтръпна, щом едно зомби стрелна ръце към нея. Направо не беше за вярване как тя му се измъкна – удари спирачка, клекна, завъртя се на яките си крака и се изстреля в обратна посока. Такъв финт и Спайдъра не бе правил на футболното игрище.

Сега момичето тичаше право към Гого. Май не беше осъзнало, че той вече е зомби. Чудесно, Ива сама му идваше в ръчичките. Обаче така не беше много честно – да я хване с измама. От друга страна, си беше по правилата.

Разколебан, Гого сви ръце и изръмжа, за да покаже, че е зомби, а Ива се сепна и драсна в друга посока.

Окей, всичко вече е напълно почтено и сега Гого хукна подире ѝ, готов непременно да я хване. Не можеше обаче да я догони. Откъде черпеше енергия това момиче?! Съвсем правилно я наричаше *зверче* доскоро, нищо човешко нямаше в тая нейна сила!

Докато тичаше и се напъваше, му хрумна нещо: звънецът за край на голямото междучасие скоро щеше да бие. И това вече наистина, ама наистина означаваше, че Ива е победила. Гого нито бе успял да стане *последният оцелял*, нито да я улови като зомби. Не му хареса този вариант.

Сега се надбягваше с нея, но и с времето. Трябваше да я спипа преди звънеца!

Последва още по-луда надпревара. Игривата пъргавост бе заменена от изцеждащо упорство. Хем грохнали, хем изпълнени с адреналин, децата се гонеха на живот и смърт. Ива бе малко пред Гого, а Гого – крачка пред Кали, тя пък – мъничко пред останалите зомбита.

Откъм вратите на училищната сграда се появи учителка. Гледаше си часовника. Ясно значи – всеки момент щеше да бие звънецът и госпожата щеше да ги прибере.

Не, не може! Гого стегна мускулите на корема си, напъна се зверски и се хвърли към Ива. Тя на свой ред опита да скочи, но той улови крака ѝ и момиченцето се претърколи на асфалтовата площадка. Гого също се стовари на земята, удари се, но падането на Ива му се стори по-страшно. Той вдигна глава, за да посрещне очи в очи последствията, и видя как пред шашнатото момиченце стои високо момче с широк панталон, широко худи, руса коса, оформена в модерна прическа, и уверена усмивка. То подаде ръка на Ива, помогна ѝ да се изправи и с внимателен глас попита:

– Добре ли си?

Насеченият звук на звънеца огласи целия двор.